

Решение № 60597

Номер 60597

Година 26.11.2020

Град Смолян

Районен Съд - Смолян

На 26.10

Година 2020

В публично заседание в следния състав:

Председател:

Секретар:

Прокурор:

като разгледа докладваното от

Гергана Кузманова

Гражданско I инстанция дело

номер

20195440101570

по описа за

2019

година

Производството е образувано по искова молба на *** чрез *** - клон *** против И. И. И., в която се твърди от ищеца, че с Договор за потребителски заем с номер *** от 25.05.2016г. е отпуснал на ответника паричен кредит в размер на 10 000.00 лв. и закупуването на застраховка от 2025.00 лв. Сумата, предмет на горепосочения договор е изплатена от кредитора по начина, уговорен в чл. 1 от договора, с което ищецът е изпълнил задължението си по него. Усвояването на посочената сума ответникът е удостоверил с полагаането на подписа си в поле "Удостоверение на изпълнението". Въз основа на чл.3 от същия, за него е възникнало задължението да погаси заемана 54 месечни вноски- всяка по 303.70 лв., които вноски съставляват изплащане на главницата по заема, ведно с оскъпяването и, съгласно годишния процент на разходите - 19,29% и годишния лихвен процент - 16,76%, посочени в параметрите по договора.

Длъжникът-ответник в настоящото производство е преустановил плащането на вноските по кредит номер ***, като към тази дата са погасени 22 месечни вноски. На основание чл. 5 от договора вземането на ищеца става изискуемо в пълен размер, ако кредитополучателят просрочи две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората пропусната месечни /а вноска. По този начин ответникът е следвало да изплати остатъка по заема в размер на 8705.90 лв , представляващ оставащите 32.00 броя погасителни вноски към 05.06.2018, към която дата е станал изискуем в целия му размер. Въпреки настъпилия падеж на втората непогасена вноска, кредитополучателят не е изпълнил задължението си. Това е принудило ищеца да изпрати покана за доброволно изпълнение, в която изрично е обявил вземането си за изискуемо и го е поканил да го погаси. Поканата е изпратена на адреса, който е деклариран в договора, а съгласно чл.9 от същия, всички изявления на кредитора се считат за узнати от кредитополучателя, ако бъдат изпратени на адреса, посочен в договора.

Ответникът дължи и обезщетение за забава в размер на законната лихва в размер на 965.02 лв. за периода от настъпване на изискуемостта на кредита - 05.06.2018 до 11.10.2019 г.

Към настоящия момент ответникът дължи на дружеството следните суми: Главница - 7018.69 лв., Възнаградителна лихва - 1687.21лв., Законна лихва за забава - 965.02лв- Общо: 9670.92лв.

Ищецът е подал Заявление за издаване на Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК към **. По гражданско дело № ** г., с-в е издадена Заповед за изпълнение и тъй като тя е връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 от ГПК са последвали указания заявителя да предяви иск

относно вземането си., съобразно дадените от съда указания предявява настоящия иск за установяване на вземането си в едномесечен срок.

Моли съда да постанови решение, с което да се признае за установено по отношение на ответника, че същият дължи на ищеца сумата от 7018.69 лв., представляваща главница по кредита, 1687.21 лв., представляваща възнаградителна лихва по договора, 965.02 лв. / представляваща законна лихва за забава за периода от 05.06.2018 до 11.10.2019, на основания чл.79 и чл.86 от ЗЗД, ведно със законната лихва от момента на подаване на заявлението до окончателното изплащане на дължимите суми. Претендира и за разноските в заповедното и в исковото производство.

При условието на евентуалност- ако установителния иск бъде отхвърлен предявява осъдителен иск , а именно да бъде осъден ответника да заплати на ищеца горепосочените суми, ведно с направените разноски.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника чрез особения представител адв. В.Русева, с който оспорва иска. Оспорва твърдението за настъпила предсрочна изискуемост на процесния договор за потребителски заем , тъй като липсват доказателства за надлежно уведомяване на ответника от ищеца за обявяване на изискуемостта преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК по ч.Г.д. № ** г. на РС-*; Съгласно т.18 от ТР № 4/13 г. на ВКС изисква се предшестващо обявяване на предсрочна изискуемост, каквато в случая липсва.

При вземания по договор за кредит с кредитор финансова институция по смисъла на чл. 3 ЗКИ, съдържащ клауза за предсрочна изискуемост при неплащане на определен брой вноски, предсрочната изискуемост не настъпва автоматично, а е необходимо преди подаване на заявлението кредиторът да е уведомил длъжника, че упражнява правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, и това волеизявление трябва да е достигнало до длъжника. Според съдебната практика *„Срокът за изпълнение на задължението е съществен елемент от съдържанието на договора за кредит, поради което за промяната му е необходимо не само наличие на договорна клауза, но и изявление на правоимащия /кредитор/, че се възползва от това право и обявява задълженията за предсрочно изискуеми. Постигнатата в договора предварителна уговорка, че при неплащане на определен брой вноски или при други обстоятелства кредитът става предсрочно изискуем и без да уведомява длъжника кредиторът може да събере вземането си, не поражда действие, ако банката, съответно финансовата институция, изрично не е заявила, че упражнява правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, което волеизявление да е достигнало до длъжника - кредитополучател. В този смисъл е и Решение № 3 от 17.04.2019 г. на ВКС по т. д. № 1831/2017 г., 11 т. о., ТК, докладчик съдията* , в което се приема, че предсрочната изискуемост на вземането по договор за заем за потребление по чл. 240 от ЗЗД, уредена в нормата на чл. 71 от ЗЗД, представлява преобразуващо право на кредитора за изменение на договора, което се упражнява с едностранно волеизявление, което обаче следва да достигне до насрещната страна и поражда действие, ако са били налице обективните предпоставки за предсрочната изискуемост, уговорени в договора или предвидени в закона.

В случая приложеното към исковата молба уведомление за обявяване на кредита за предсрочно изискуем не е достигнало до ответника - кредитополучател, нито е налице фингирано връчване, доколкото липсват доказателства това уведомление да е изпратено по пощата или по друг начин. За това предявените главни искове се явяват неоснователни, поради липса на обявена преди подаване на заявлението предсрочна изискуемост на вземането. Ако се приеме, при това положение, че липсва предсрочна изискуемост, то предвид Тълкувателно решение 3/2017 г. от 27.03.2019 г. по т.д. № 3/2017 г. на ОСГТК евентуално дължими са само вноските, чийто падеж е настъпил.

Относно предявения при условията на евентуалност осъдителен иск за същите суми твърди, че договор за потребителски заем от 25.05.2016г. е нищожен, недействителен договор, в резултат на който в тежест на ответника не са възникнали задължения, освен връщането на чистата сума по кредита. Алтернативно на твърдението за пълна ищожност/недействителност на договора, поддържа възражение за нищожност на клаузите, установяващи задължения за лихви в т. ч. договорна, наказателна, разпределение на месечните вноски, относно погасяване на компонентите и пр.

Видно от доказателствата по делото между ответника и ищеца са възникнали правоотношения по договор за потребителски кредит по чл.9 и сл. ЗПК. Съгласно чл.9, ал. 1 ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Съгласно чл.10, ал.1 ЗПК договорът за потребителски

кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора.

В съображение 31 от преамбюла на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 г. относно договорите за потребителски кредити е посочено, че:

„За да се даде възможност на потребителя да познава своите права и задължения по договор за кредит, този договор следва да съдържа цялата необходима информация по ясен и кратък начин.“

От една страна клаузите на договора трябва да бъдат формулирани по начин, който е достъпен за средния потребител, а от друга те следва да бъдат напечатани на шрифт, който позволява лесното им прочитане и който не е твърде дребен, за да се избегне опасността той да бъде пренебрегнат от страна на потребителя.

В тази връзка чл. 10, ал. 1 от ЗПК изисква всички елементи на договора за кредит да са представени с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12. Неспазването на това изискване се санкционирано с недействителност на договора за кредит - чл. 22 от ЗПК.

За извършване на подобно визуално сравняване на два текста, очевидно различаващи се по размера на използваните в тях шрифтове, не са необходими специални знания по смисъла на чл. 195, ал. 1 от ГПК. Сравняването на различни по размер шрифтове на текстове, пренесени на хартиен носител е лесно установимо, а лесно установимо е и в случая. Предвид използването на Използването на шрифт с такъв размер е в нарушение на изискването по чл. 10. ал. 1 от ЗПК и води до недействителност на договора само на това основание.

На следващо място в договора е посочен годишен процент на разходите /ГПР/ 19,29 %, но единствено като абсолютна процентна стойност. Според разпоредбата на чл. 19. ал. 1 ЗПК, ГПР изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. В договора липсва конкретизация относно начина, по който е формиран посочения процент ГПР, което води и до неяснота относно включените в него компоненти, а това от своя страна е нарушение на основното изискване за сключване на договора по ясен и разбираем начин - чл. 10. ал. 1 ЗПК. Това от своя страна е друго самостоятелно основание за нищожност на договора съгласно чл. 22 от ЗПК.

Последиците от обявяването на тази недействителност са регламентирани в разпоредбата начл. 23 ЗПК, предвиждаща, че потребителят дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не и на лихва или други разходи по кредита.

На самостоятелно основание твърди нищожност, на клаузата в договора и Условия по договора /т. 2 /, предвиждащи събиране на „ такса ангажимент” .Тази уговорка е нищожна, тъй като чрез нея се заобикаля закона. Нищожност на уговорката е налице и поради противоречието ѝ с добрите нрави. Всеки кредит, независимо какъв (потребителски, ипотечен, Б. кредит и т.н.) е предвиден определен срок, в течение на който отпуснатите средства трябва да бъдат усвоени. Събирането на такса, за времето от подписване на договора до усвояването на сумата е нелогично и неоправдано, още повече за в случай, че кредитът действително ще бъде усвоен. На практика чрез тази уговорка се събира допълнителна лихва- допълнителна такса или възнаграждение в полза на ищеца при положение, че насрещната престация /усвояването/ е напълно очаквана като развитие на взаимоотношенията между страните. В крайна сметка, ако ищецът не разполага със средствата за предоставяне на заема или ако няма готовност да ги предостави за ползване той не е следвало да отпуска заем. Казано по друг начин, таксата ангажимент би могло да се дължи например в случай, че парите не се усвоят въпреки готовността да бъдат предоставени.

На самостоятелно основание твърди нищожност, поради прекомерност и противоречие с добрите нрави на установената в договора договорна лихва - 16,76%. Освен поради прекомерност, така установената лихва е нищожна и заради неяснотата по въпроса как е формирана -на годишна база или за целият срок на договора. Освен това, посочената лихва е несъответна като размер с ГПР, без да е ясно от какво произтича това несъответствие. Посочените неясноти и на практика заблуждаващо описване на уговорката за договорна лихва не се изясняват и от приложеният погасителен план, които е непълен и на практика не разкрива броя на вноските, съотношението между лихва и главница при разпределение на постъпленията.

Твърди на следващо място, че по делото липсват доказателства, че сумата от 10000,00 (десет хиляди) лева е била усвоена в пълният размер, напротив от представените доказателства се вижда че повече от 1/5 та от разрешеният кредит е предвиден за „застрахователна премия“, без да е ясно в чия полза е преведена и на какво основание. Договорът за застраховка, както и възлагане от страна на ответника да преведе сумата от 2025лв. в полза на застраховател, по делото не са представени. В тази връзка твърдя, че ответникът не е усвоил сумата в пълният посочен в исковата

молба размер. Поради нищожността на договора, алтернативно на описаните клаузи осъдителният иск се явява неоснователен. Ответникът е погасил всичко, което е усвоил. В съдебно заседание ищецът р.пр. не изпраща представител. Поддържа иска в писмено становище.

Ответникът р.пр. не се явява. Искът се оспорва от особения представител адв. Русева.

Съдът, след преценка на изложеното в исковата молба, и като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

По ч.Г.д.№** ,образувано по подадено заявление от **, Районен съд - С. е издал Заповед № * за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, с която е разпоредено длъжникът И. И. И. да заплати на кредитора ** следните суми: **7 018,69 лева** – главница, дължима по договор за потребителски заем с **, сключен на 25.05.2016 г., **1 687.21 лева** – възнаградителна лихва за периода 05.05.2018 г. до 05.12.2020 г., **965,02 лева** - мораторна лихва за периода от 05.06.2018 г. – 11.10.2019 г., **ведно със законната лихва** върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението 25.10.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, както и **съдебни разноски** по делото в размер на **243,42 лева**, представляващи заплатената от заявителя държавна такса от 193,42 лева и за юрисконсултско възнаграждение 50,00 лева.

Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника И. И. чрез залепване на уведомление, поради което съдът с Разпореждане *г. е указал на заявителя да предяви иск за установяване на вземането си по издадената заповед за изпълнение.

Разпореждането е получено от заявителя на 12.12.2019г. и на 31.12.2019г. е образувано настоящото производство по предявеният от кредитора иск за установяване на вземането по посочената по-горе заповед за изпълнение.

Видно от представения Договор за потребителски паричен кредит **, сключен между ** като кредитор и И. И. И., като кредитополучател, ищецът е отпуснал на кредитополучателя кредит за потребителски цели в размер на 10 000,00 лв., застраховка „Защита на плащанията„ – застрахователна премия 2025,00лв., такса ангажимент-200лв. Договореният лихвен процент е в размер на 16,76лв., а ГПР-19,29лв. Съгласно договорения погасителен план, кредитополучателят се задължава да изплати кредита на 54 месечни погасителни вноски, всяка по 303,70лв., като общия размер на плащанията е **16399,80лв.**

От заключението на вещото лице по назначената и изслушана СИЕ се установява, че **размерът на усвоеният кредит е 10 000.00 лева**, в т.ч. 9 800.00 лева, преведени на 26.05.2016 г. по банкова сметка с титуляр И. И. И. в ** и 200.00 лева - приспадна такса ангажимент.

Съгласно представените на вещото лице справки от **, ответникът И. И. е извършил погасителни вноски в общ размер 6 681.40 лева, подробно посочени по размер и дата в приложеното към настоящата експертиза Приложение 1, к.1 и к.18.

С направените погасителни вноски е извършено погасяване, както следва:

-3 168.81 лева - главница /Приложение 1, к.9/

-2 687.59 лева - договорна лихва /Приложение 1, к.6/

-825.00 лева - застраховка/Приложение 1, к. 17/

Размерът на задълженията на ответника към 25.10.2019 г. /датата на завеждане на заявлението по чл.410 от ГПК/ по Договор за кредит за покупка на стоки № CARU- 13335183 отпускане на револвиращ кредит е **8 373.01 лева**, както следва:

-7 018.69 лева - главница

-188.49 лева - договорна лихва /Приложение 1, к.7/

-187.50 лева - застраховка/Приложение 1, к.16-к. 17/

-983.33 лева - законна лихва, изчислена при условие на предсрочна изискуемост на кредита на 05.06.2018г. до 25.10.2019 г./Приложение 1, к.15/

Размерът на задълженията на ответника към 05.10.2020 г./датата на изготвяне на заключението/ по Договор за кредит за покупка на стоки № ** отпускане на револвиращ кредит е **9 597.45 лева**, както следва:

-7 018.69 лева - главница

-1 676.26 лева - договорна лихва /Приложение 1, к.7/

-187.50 лева - застраховка/Приложение 1, к.16-к. 17/

-715.00 лева - законна лихва, изчислена до 05.10.2020 г./Приложение 1, к.14/

Договорната и приложената по договора договорена лихва на годишна база е 16.76%.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

За да се уважи предявения установителен иск, ищецът следва да докаже фактите, които сочи да обуславят исковата му претенция в т.ч. наличието на сключен договор за заем, изпълнение на договорните си задължения за предоставяне на заемната сума, при което за ответника е

възникнало задължение за нейното връщане. Също така ищецът следва да докаже, че договорът е предсрочно прекратен, каквито твърдения са изложени в исковата молба.

Като потребител ответникът разполага със защитата срещу неравноправни клаузи, предвидена в Глава Шеста на ЗЗП, за които съдът следи служебно. Доколкото съдът следи служебно за наличието на неравноправни клаузи и за действителността на сключения договор за заем, то в тежест на ищеца е да докаже, че са спазени приложимите към процесния договор за потребителски кредит императивните законови изисквания, както и че клаузите на договора, касаещи основните му параметри са индивидуално договорени.

В случая между страните са възникнали правоотношения по договор за потребителски кредит по чл.9 и сл. ЗПК. Съгласно чл.9, ал.1 ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Съгласно чл.10, ал.1 ЗПК договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора. Съгласно чл.11, ал.2 ЗПК общите условия са неразделна част от договора за потребителски кредит и всяка страница се подписва от страните по договора. В случая е ирелевантно дали датата на договора е посочена в началото или в края на договора за кредит, доколкото същата няма данни да е изписана допълнително и е удостоверена с подписа на ответника. Ответникът изрично е посочил, че приема общите условия, като е подписал същите, поради и което няма пречка част от изискуемото към договора съдържание да е уговорено в приложенияте и подписани от страните общи условия.

В процесния договор за потребителски паричен кредит ^{***}, е посочен лихвения процент по заема, ГПР на заема и годишното оскъпяване на заема, като освен договорна лихва в общата подлежаща на връщане сума е включена и дължимата застрахователна премия по сключената застраховка на плащанията. Съгласно чл. 10, т.9 договорът за потребителски кредит следва да съдържа лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, които е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент, ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички лихвени проценти. Внимателния прочит на разпоредбата налага извода, че пълната редакция на текста е свързана с възможността за промяна на уговорения първоначално лихвен процент. В случая такъв е уговорен като постоянен, а не променлив - поради което е достатъчно да бъде посочен размера на същия, което е сторено в договора. Не намира приложение и разпоредбата на чл. 10, т.9а от ЗПК. Страните са подписали погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, каквото е законовото изискване на чл. 11, т.11 ЗПК при договори за кредит с фиксиран лихвен процент.

С оглед гореизложеното по повод съдържанието на сключения договор за потребителски кредит между ответника и ищеца съдът счита, че са спазени императивните изисквания на ЗПК, поради което договорът за потребителски кредит не е недействителен поради нарушение на разпоредбите на ЗПК.

Съдът намира за основателни възраженията на ответника, че не е налице обявена от ищеца предсрочна изискуемост на договора за кредит.

С оглед задължителните указания по тълкуването на чл. 60, ал. 2 от Закона за кредитните институции по т. 18 от ТР № 4/2013г. от 18.06.2014г. по тълк. дело № 4/2013г. на ВКС, ОСГТК, фактическият състав, пораждащ възможността кредитора да получи предоставена главница по кредит преди изтичане на уговорен в полза на длъжника срок налага позоваване на две предпоставки: обективен факт, уговорен като основание за едностранно изменение на договора, и упражнено от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем с изявление, достигнало до длъжника.

Независимо от обстоятелството, че ищцовото дружество не е банка, а финансова институция по смисъла на чл. 3 ЗКИ, даденото в цитираното ТР разрешение за необходимостта преди подаването на заявлението да се съобщи на длъжника изявлението на кредитора, че счита кредитът за предсрочно изискуем, е принципно и следва да намери приложение по аналогия. Същото следва да се прилага не само за настъпване на предсрочната изискуемост на задължения по договор за банков кредит /който по същността си е договор за заем/, но и по отношение настъпването на предсрочна изискуемост на разсрочени парични задължения по други договори, по които престацията на кредитора е била изпълнена в цялост, а задължението на длъжника е разсрочено. Не съществуват правно-логически аргументи, които да са основание за различно третиране на предсрочната изискуемост на кредитите /заемите/, отпускани от небанкови финансови институции/ и

тези, отпускани от търговските банки. Няма основание ищецът-кредитодател, който е финансова институция по смисъла на чл. 3, ал. 1 ЗКИ и по занятие предоставя заеми със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства, да бъде освободен от задължение да обявява на длъжника, че счита кредитът за предсрочно изискуем, защото това несъмнено би го поставило в привилегировано положение спрямо банката, която също по занятие предоставя в заем парични суми за своя сметка и на собствен риск. Отделно - кредитополучателите по договори, сключени с небанкови финансови институции, биха били поставено в по-неблагоприятно положение спрямо длъжниците по договори за банкови кредити.

Поради изложените съображения настоящият съдебен състав счита, че и при вземания по договор за кредит с кредитор финансова институция по смисъла на чл. 3 ЗКИ, съдържащ клауза за предсрочна изискуемост при неплащане на определен брой вноски, предсрочната изискуемост не настъпва автоматично, а е необходимо преди подаване на заявлението кредиторът да е уведомил длъжника, че упражнява правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, и това волеизявление трябва да е достигнало до длъжника. Срокът за изпълнение на задължението е съществен елемент от съдържанието на договора за кредит, поради което за промяната му е необходимо не само наличие на договорна клауза, но и изявление на правоимащия /кредитор/, че се възползва от това право и обявява задължението за предсрочно изискуеми. Постигнатата в договора предварителна уговорка, че при неплащане на определен брой вноски или при други обстоятелства кредитът става предсрочно изискуем и без да уведомява длъжника кредиторът може да събере вземането си, не поражда действие, ако банката, съответно финансовата институция, изрично не е заявила, че упражнява правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, което волеизявление да е достигнало до длъжника - кредитополучател. В този смисъл е и Решение № 3 от 17.04.2019 г. на ВКС по т. д. № 1831/2017 г., II т. о., ТК/ , в което се приема, че предсрочната изискуемост на вземането по договор за заем за потребление по чл. 240 от ЗЗД, уредена в нормата на чл. 71 от ЗЗД, представлява преобразуващо право на кредитора за изменение на договора, което се упражнява с едностранно волеизявление, което обаче следва да достигне до насрещната страна и поражда действие, ако са били налице обективните предпоставки за предсрочната изискуемост, уговорени в договора или предвидени в закона.

В настоящия случай не се установява при условията на пълно и главно доказване приложеното към исковата молба уведомление за обявяване на кредита за предсрочно изискуем/ на л.20 от делото/ да е достигнало до ответника – кредитополучател преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, доколкото липсват доказателства това уведомление да е изпратено по пощата или по друг начин.

В Тълкувателно решение № 8/2017 от 02 .04. 2019 г. по т.д. № 8/2017 г. се приема, че предсрочната изискуемост на вземането по договора за кредит променя изискуемостта на вноските, които не са подлежащи на изпълнение преди датата на настъпването ѝ, но няма за последица изменение на основанието, от което произтича вземането. Вноските с падеж преди датата на настъпване на предсрочната изискуемост и вноските, станали предсрочно изискуеми, са вземания, възникнали на едно и също основание - договора за кредит. По тези съображения позоваването на предсрочната изискуемост не е определящо за основанието на претенцията, предявена по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК. Правното основание, на което се претендира изпълнение и на вноските с настъпил падеж, и на предсрочно изискуемата главница, е сключеният договор за кредит.

Согласно задължителните указания в т. 9 на ТР № 4 по т. д. № 4/2013 г. съществуването на вземането по издадена заповед за изпълнение се установява към момента на приключване на съдебното дирене в иския процес, като в това производство нормата на чл. 235, ал. 3 от ГПК намира приложение по отношение на фактите, настъпили след подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Последователното прилагане на този принцип означава да се вземе предвид и настъпването на падежа на определени вноски след предявяването на иска по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК. *"След като се приема, че съществуването на вземането се установява към момента, в който се формира сила на пресъдено нещо, а не към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, искът по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК следва да се уважи за изискуемите вземания към датата, към която се формира сила на пресъдено нещо"*,

В случая към момента на приключване на съдебното одирене са падежирали всички вноски по договора за кредит, поради което и с оглед сключението на вещото лице искът е основателен и доказан за главницата и за законната лихва -изцяло, а за договорната лихва- до размер на188, 49лв, като за разликата над тази сума до претендирания размер от 1687,21 искът подлежи на отхвърляне.

С оглед изхода на настоящото производство, ще следва ответницата на основание чл.81 във вр. с чл.78 ал.8 във вр. с ал.1 ГПК да бъде осъдена да заплати на ищеца разноски по водене на

настоящото дело в размер на 922,45 лв. и разноси в заповедното производство в размер на 205,70 лв., съобразно уважената част от иска.

Предвид изложеното Смолянският районен съд

Р Е Ш И:

ПРИЗНАВА за установено на осн.чл.422 от ГПК по отношение И. И. И. с ЕГН * с адрес **, че същият дължи на *** с ЕИК **, със седалище и адрес на управление Г. С., представлявано от *** сумата от 7018,69 лв., представляваща главница по договор за потребителски за ***, сумата от 188,49 лв., представляваща договорна лихва за периода 05.05.2018г. до 05.12.2020г. и 965,02 лв. , представляваща законна лихва за забава за периода от 05.06.2018г. до 11.10.2019г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявлението до окончателното изплащане, за които суми ч.Г.дело * на Смолянски районен съд е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от **, със седалище и адрес на управление Г. С. община **, Б. П. С. сграда *, представлявано от ** против И. И. И. с ЕГН * с адрес ** иск по чл.422 от ГПК В ЧАСТТА за разликата над 188,49лв. до претендираните 1 687,21 лв -договорна лихва за лихва за периода 05.05.2018г. до 05.12.2020г , като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА И. И. И. с ЕГН * с адрес ** да заплати на ** - клон *** с ЕИК **, със седалище и адрес на управление Г. С. община **, представлявано от ** съдебни разноси в настоящото производство в размер на 922,45 лв. в заповедното производство в размер на 205,70 лв. , съобразно уважената част от иска. **РЕШЕНИЕТО** подлежи на обжалване пред Смолянски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: